

(Pokračování ze str.1)
A ještě jednou neonacistické lúže ...

Číslice 18 tedy v neonacistickém hnutí symbolizuje zkratku A. H., tzn. iniciály jména Adolf Hitler. Teroristé a teroristky z **Combat 18** mají v zahraničí na svědomí nespočet rasisticky motivovaných vražd a násilných útoků. Na severu Čech se sice zatím projevují především vylepováním samolepek a stříkáním nápisů NS revolution (NS=zkratka pro národní socialismus!) v ulicích,

Člen Combat 18 jasně dokazuje charakter této organizace

ale již to by mělo být dostatečně znepokojující a naznačující, že neonacismus i dnes představuje nebezpečí, proti kterému je potřeba se stavět hned v zárodku, dříve, než se rozroste do nekontrolovatelné podoby. Realita období druhé světové války je toho dostatečným důkazem! Pouchíme se z historie, nebo necháme nacismu volný prostor pro růst a naivně se budeme uklidňovat přítrobnými řečmi o tom, že jde jen o nevybouřená děcka, která z toho vyrostou? Od devadesátých let minulého století u nás došlo ze strany neonacistů a neonacistik k desítkám vražd s jasným neonacistickým motivem. Kolik lidí ještě musí zemřít, než si takzvaná většinová společnost uvědomí, že hrozba nacismu „nevyšuměla“ s koncem druhé světové války, ale je stále reálná?

(pokračování ze str.1)
... Nepomáhejme kapitalismu na nohy!
Zasaďme mu smrtelnou ránu!

jejich zájmem není zachraňování kapitalismu před krizí, ale spíše hledání způsobů jak kapitalismus odstranit. Totální vítězství nenajdou ani v zachování pracovních míst v rámci kapitalistických vztahů ani v lépe placené námezdní otročině, ale ve vytváření alternativních, nekapitalistických ekonomických struktur umožňujících svobodnou práci – tedy tvůrčí činnost zbařenou principu vykořisťování.

Třídní boj na místo sociálního smíru
Kapitalistické výrobní vztahy byly a vždy budou založeny na nerovnosti a protichůdnosti zájmů mezi tzv. vlastníky výrobních prostředků (zaměstnavateli) a těmi, jejichž schopnost tvůrčí činnosti si kupují (zaměstnanci), aby mohli zvyšovat své zisky. Zájmem zaměstnance je pracovat v co nejlepších podmínkách a získat dostatek prostředků k vedení důstojného života, zatímco zájmem zaměstnavatele je maximalizovat vlastní zisk, což v praxi znamená jít proti zájmům zaměstnance – nutit ho dělat po co nejdéle dobu co nejvíce práce a dávat mu co nejméně prostředků k obživě. V dobách masivního propouštění a v mnohých případech i zavírání celých podniků by proto pracující neměli hledět na zájmy zaměstnavatelů (a dokonce ani na jejich zájem zachovat existenci podniků v kapitalistickém kontextu!) a měli by jít nekompromisně za svými zájmy. Důležité je přitom podporovat mezinárodní jednotu pracujících, tedy mít stále na paměti, že např. českého dělníka toho s ukrajinským dělníkem v oblasti ekonomických zájmů poji mnohem více než českého dělníka s českým kapitalistou. Je potřeba se vyvarovat zavádějícím nacionalistickým tendencím, které rozbíjí jednotu pracující třídy tím, že stvou pracující různých národností proti sobě, na místo toho, aby je podporovali v třídním boji vedeném proti šéftům, managementu a reformisticko-byrokratickým odborům.

Mějme na paměti, že třídní boj není překonaným projevem sociálního boje, jak se mnozí domnívají na základě toho, že špičky stalinistického režimu o něm tak rády hovořily v souvislosti s budováním beztržní společnosti v době, kdy sami budovali diktaturu státního kapitalismu - tedy třídního systému. Tento „třídní boj“ samozřejmě na myslí nemáme! Naše pojetí třídního boje vychází z tradice anarchismu, tedy antiautoritářského, socialistického směru, který vystupuje nejen vůči současné formě kapitalismu, ale také stojí v opozici vůči všem ostatním směrům, které samy sebe chybně označují za socialistické, ačkoliv jsou státotvorné, zastávají principy autoritářství, centralizace moci a koncepci tzv. diktatury proletariátu, což jsou přístupy, jenž jsou nejen v protikladu s těmi které zastáváme my, ale také jsou v rozporu se samotnou myšlenkou socialismu. Jejich cílem totiž není beztržní společnost a socializace výrobních prostředků, služeb a distribuce, ale společnost, kde na místo soukromých vlastníků výrobních prostředků nastupují elitářští státníci (tedy nová třída) a za pomoci centralizovaného plánování politickou stranou nahrazují jednu formu kapitalismu jinou – státně kapitalistickou. Anarchistické pojetí třídního boje proto vychází z řad obyčejných lidí a jejich rovnostářských organizací, nikoliv z pozice hierarchizovaných politických stran či reformisticko-byrokratických odborů, které se již dávno integrovaly do kapitalismu a často podporují tzv. sociální smír mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, který představuje další utahování opasků pracujících. Důležité je také uvědomit si, že i přesto že zaměstnavatelé své jednání nenazývají třídním bojem, ze své podstaty není ničím jiným než právě třídním bojem! Stejně jako stávka je projevem třídního boje pracujících, tak je podpora pravicových stran nebo snižování platů pod pohrůžkou propouštění v případě odporu projevem třídního boje kapitalistů. Vraťme se ale k proletářskému třídnímu boji. Stěžejní taktikou tohoto boje je princip přímé akce, tedy forma činnosti, která vede k žádaným cílům bezprostředně, bez využití zastupitelské moci. Tento princip nám umožňuje rozvíjet mnohé formy boje za pomoci různých zbraní, jako je například sabotáž, zpomalování práce, stávka nebo setrvání na pracovišti, zahájení jeho okupace a důsledné domáhání se svých práv zpochybným vlastnických vztahů majitelů a managementu. Příkladem efektivnosti takových postupů mohou být pracující argentinské keramičky Zanon, jejichž pracovní místa byla zrušena a továrna uzavřena. Pracující ale neváhali vzít iniciativu do svých rukou, prolomili bariéry zatarasených vchodů a na vlastní pěst znovu rozjeli výrobu – bez managementu a bez tučných odvodů na jejich konta továrna samotné pracující uživi. Podobnou zkušenost mělo i 135 zaměstnanců továrny na výrobu kol v německém městě Nordhausen, kde po plánu na uzavření také zahájili okupaci, aby si vybojovali svá práva. Neměli bychom však zapomínat na to, že „samosprávné podniky“ fungující v rámci kapitalismu mohou představovat jen částečné zlepšení situace pracujících, ale vždy budou mít jistá omezení vytvářená tržním systémem. Vždy budou nucené částečně fungovat na základě principů kapitalistického trhu, jako je například konkurenční boj. Jejich realizace by proto neměla být vnímána jako konečné vítězství pracujících! Za to by mělo být vnímáno teprve až odstranění kapitalismu jako takového. Teprve tehdy bude možné hovořit o skutečné samosprávě a svobodné práci zbařených tlaku tržních principů vytvářejících sociální nerovnosti a atmosféru dravé konkurence

v oblastech, kde by měla být uplatňována spíše vzájemná pomoc a solidarita.

Kapitalismus se sám nezničí – musíme mu pomoci!
Někdo by možná mohl dojít k závěru, že právě současná ekonomická krize je tím, co způsobí zánik kapitalismu a dá tak prostor vzniku alternativního uspořádání politického a ekonomického života společnosti. Jde však zřejmě o velký omyl! Je totiž zřejmé, že kapitalismus se neustále reprodukuje především díky každodenní činnosti obyčejných lidí na pracovištích, ve školách atd. a mohou to tedy být jen tito lidé, kdo kapitalismus dostane na kolena rozhodnutím v této reprodukci dále nepokračovat, tzn. že odmítnou systém námezdního otroctví a třídní charakter stávající ekonomiky. Kapitalismus nemá žádný „sebezničující mechanismus“, který by dokázal přivodit jeho konec a dokonce i po těch nejhorších finančních krizích nakonec následuje rozkvět kapitalistické tržní ekonomiky. Překonat kapitalismus proto může jedině tlak těch, z jejichž námezdní práce je tento systém vystaven a bez nichž by se logicky zhroutil, protože by postrádal tvůrčí sílu, která by reprodukovala jeho principy a podporovala jeho rozvoj.

Název zaměstnaní se snaží najít nové pracovní místo na úřadech práce.

Tato sociální skupina musí mít k dispozici teorie a přístupy, které jí umožní pochopit, jak systém funguje a proč nemůže naplnit potřeby většiny lidí. Jedině masová organizace pracujících a dalších členů neprivilegovaných sociálních vrstev pak na základě toho může kapitalismu zasadit smrtelnou ránu, aby na jeho troskách mohla začít budovat nové formy společenského uspořádání. K tomu jsou ale zapotřebí především dvě základní věci:

- 1) **Uvědomělý odpor pracujících, nezaměstnaných a studentů ve formě efektivně vedeného třídního boje**
- 2) **Jasný program definující charakter společenského uspořádání, které by mělo být vybudováno po překonání kapitalismu.**

Historie je plna příkladů toho, že při absenci těchto dvou bodů lze dojít pouze k jiné formě třídní společnosti, nikoliv společnosti beztržní, svobodné a sociálně spravedlivé.

historie několika významných událostí v měsíci březnu

* 1. března 2008 byl obsazen squat Viktorie v obci Ropice v Moravskoslezském kraji. Dlouhodobě chátrající bývalý statek, o který se oficiální vlastník nestaral, se rozhodla skupina mladých lidí svépomocí opravit a zřídit zde kulturně-sociální centrum nabízející celou řadu společensky prospěšných aktivit a služeb, jako jsou přednášky, výstavy, koncerty, videoprojekce, zájmové kroužky atd. Po několikátýdenní intenzivní práci na projektu byl kolektiv během koncertu probíhajícího 12. 4. 2008 donucen objekt opustit na nátlak policie. O několik měsíců později byly všechny tři budovy squatu Viktorie zbourány a na jejich místě nyní probíhají práce na stavbě nových budov. Naše redakce však neví, k jakému účelu mají budovy po dostavění sloužit.

* 1. března 2007 došlo k vystěhování Ungdomshuset - dánského, 25 let fungujícího centra autonomní subkultury. Vystěhování doprovázely bouřlivé masové demonstrace, nicméně centrum se nepodařilo zachránit a budova Ungdomshuset byla i navzdory protestům stržena.

* V roce 1908 se poslední únorovou sobotu v New Yorku konala stávka dělnic z textilních továren, která reagovala na neexistenci bezpečnostních norem při práci a nízké mzdy a expanzi dětské práce. Policie stávku násilně potlačila a zastřelila při střetech několik žen. Na základě těchto událostí se v roce 1910 v dánském Copenhagenu konalo mezinárodní setkání, na němž byl **8. březen** vyhlášen jako **Mezinárodní den žen (MDŽ)** – tedy den připomínající boj žen za jejich ekonomická a politická práva. V roce 1911 se poprvé MDŽ uskutečnil v mnoha zemích, kde probíhaly demonstrace, na kterých ženy kladly požadavky na zrovnoprávnění v zaměstnání, rovný přístup ke vzdělání a vstup do veřejného života. Požadovaly vymanění žen ze společenských rolí a tradic, do nichž byly nedobrovolně tlačeny.

V minulosti stalinistický režim zcela překroutil význam tohoto významného dne a zmanipuloval ho do pozice ideologické frašky. Nicméně i přes diskreditaci MDŽ, způsobenou bolševiky se i dnes některé z žen, které nejsou lhotejné ke svému postavení ve společnosti, snaží znovu dát 8. březen do kalendáře politických událostí a navrátit mu jeho skutečný význam očištěný od bolševického nánosu

* V březnu 1921 došlo v Kronštadu k povstání, které bylo jedním z posledních pokusů ruských pracujících vrátit se k původním myšlenkám říjnové revoluce. Tento pokus však byl krvavě potlačen diktaturou Komunistické strany. Povstalci, kteří v březnu 1921 vytvořili na ostrově Kotlin ve Finském zálivu revoluční komunu, požadovali ekonomickou a politickou samosprávu a obnovení lidských práv na všech úrovních. Jejich požadavky se však protivily snahám bolševické elity vedené Leninem, Trockým a Zinovjevem. Ti se snažili ještě výrazněji upevnit svou diktaturu nad ruskými pracujícími a jednou provždy rozdrtit zbývající opoziční uskupení a skutečné revoluční proudy vycházející především z tradice anarchismu. Povstalci se však odmítli bolševikům vzdát, po více než dva týdny odolávali soustředěným útokům bolševických armád a nakonec podlehli v nerovném boji. Tisíce povstalců, z velké části anarchistů, bylo po té popraveno nebo posláno na smrt do koncentračních táborů.

* 28. března 1871 došlo k vyhlášení Pařížské komuny. Po katastrofální válce mezi Francií a Pruskem, která znamenala akutní utrpení, povstali obyčejní lidé z Paříže proti státu a rozhodli se vybudovat něco lepšího. Jiskra, která zažehla Paříž, vyletěla, když se pařížská domobrana v dělnických čtvrtích postavila na odpor proti pokusu armády ukrást jim děla. Pak se po celém městě živelně rozšířilo nekrvavé povstání - započal experiment. Revoluční charakter vzpoury byl nepochybný a pařížský lid měl zdravou nedůvěru v centralizovanou autoritu. Za absence vlády dělníci rozhodně neměli chuť zakládat nějakou novou, jak to požadovali různí reformisté a marxisté. Revoluční Paříž naopak vybuodovala systém samosprávy. Navzdory statečné obraně byla nakonec Komuna utopena v krvi. Dvacet tisíc Pařížanů zahynulo v boji a dalších deset tisíc bylo v následujících týdnech popraveno, uvězněno nebo deportováno. Sen se změnil v noční mýru, ale vzpomínka na Pařížskou komunu žije dál.

